

**KATHRYN
STOCKETT**

**LÁZADÓ
NŐK KLUBJA**

Birdie

1933 szeptembere

A Belvárosi Vegyesbolt ajtaja fölött csengettyű lógott, ami egyetlen *plim-mel* jelezte, ha valaki benyitott. Az Oxfordi Patikának két csengettyűje volt, úgyhogy inkább *plam-plimmnek* hangzott, de ez sem olyan nagy dolog. Viszont a Gathright-Reed Gyógyszertár ajtajának kilincsén egy sor réz száncsengő himbálódzott egy harminccentis szalagon: amikor megmozdították, fémgolyók sora zörrent meg, hogy mindenkit figyelmeztessen, *valaki bejött ebbe a fránya boltba, lehetőleg nézzétek meg, ki az.* És aki hallgatott rájuk, engem látott meg.

Jobboldalt egy testes asszony állt a pultnál, éppen vásárolt valamit. Pripp volt az, a húgom összes barátnője közül a leghangosabb. A nyálkás szeptemberi reggelen szőke bubifrizurája százfelé állt, ahelyett, hogy szépen lelógott volna.

– Birdie, nem találkoztunk már egy ideje – mondta.

Láttam, hogy műselyem harisnyát vesz éppen, biztosra vettem, hogy olyan nagy méretűt, amilyet az ilyen nagyokosok hordanak.

– Szervusz, Pripp! – Mentem tovább, elsétáltam a háta mögött.

Hátraballagtam, beálltam a legnagyobb, embermagasságú polc elé, amit találtam, felkaptam az első kezem ügyébe eső dolgot, történetesen egy kis doboz férfibrillantint, és egészen közel emeltem a szememhez, reméltem, hogy így nem tűnök olyannak, akit érdemes megszólítani. *Mi az istennyilának kell nekem ezt csinálnom, ráadásul pont ebben a boltban, benn a főtéren, amikor minden más lány átmehet a város túloldalára, ha lepedőre vagy fekete zenés lemezekre van szüksége?*

A lelkem mélyén pontosan tudtam, miért: mert rólam senki sem feltelezné, amire éppen készültem. Birdie Calhoun voltam, huszonnégyszáz éves,

templomba járó és ártatlan, egyformán kedves az állatokkal meg az emberekkel. Még csak hasonlót se tennék ahhoz, amit épp tenni készültem.

– Azt azért meg kell mondanom – kezdte Pripp a bolt túlsó végén, a pultnál, de még itt hátul is jól hallottam –, hogy szerintem nem tisztességes harmincöt centet kérni az én méretemért, mikor a közepes harmincba kerül. – Azt is ki tudtam venni, ahogy a pult túloldalán álló idős nő előtt gyűlik az aprópénz.

– No de hát majd kétszer annyi műselyem kell hozzá – magyarázta az eladó. – Úgy is nézhetjük, hogy nagyon jutányosan vásárol.

Míg fedezékben vártam, hogy Pripp elmenjen, elől, a könyvtárpolcnál egy pattanásos képű fiú lapozgatott valamit. Körben az összes falat polcok borították, színes papír- és bádogdobozok sorakoztak rajtuk, fölöttük táblák magyarázták, hogy melyik áruval mire lehet menni: *A filmsztárhoz méltó megjelenésért, A kellemetlen viszketés ellen, Az igényes, egyetemre járó uraságnak*, de olyan miért nincs, hogy *A hajadon hölgynek, akinek egyáltalán semmi kedve ehhez?* Én ezt a feliratot kerestem, hol van? A szánccsengők újra megzörrentek, oldalra hajoltam, hogy lássam, mi történik. A könyvtárpult előtt álldogáló fiú kiment. Eggyel jobban állunk, egy még hátravan.

A pultnál Pripp a vállára igazította ridikülje sárga szíját, én meg visszatartott lélegzettel lestem őt. De ahelyett, hogy kiment volna, körülnézett – nyilvánvalóan engem keresett –, úgyhogy amikor elindult felém, visszaraktam a polcra a brillantint. Nem tudtam volna megmagyarázni, mik a terveim a férfihajszelével.

– Hát itt vagy, Birdie! – kiáltott fel Pripp. Szorosan összeszorított szájjal, okoskodóan mosolygott. Biztosra vehettem, hogy bármit mondok, meg fogja ismételni. – Láttam, egyiktek sem jött vasárnap templomba, üres maradt elől a helyetek, és Frances az előírtnál kevesebb órát teljesített a Lelencben, elárulhatom, Garnett Pittman nem volt tőle boldog, azt hiszem, Frances jól tenné, ha értesítette volna...

– Elutazott. Frances és Mrs. Tartt elutaztak – Prippnél egy mondatra volt esélye az embernek, azt gyorsan közbe kellett szűrni, amikor alkalom adódott rá. – Lementek Jacksonbe valami családi ügy miatt.

Pripp majdnem úgy ráncolta a homlokát, mintha megbántottam volna.

– Hát, nekem egy szóval sem említette, hogy elutazik, márpedig Garnett elnök asszonynak fontos tudnia, ki jön be, hiszen aszerint rendezi el a beosztást, főleg, hogy annyi kicsit elvittek, és csupa nagylányunk van...

– Most dolgom van, Pripp. – A szívem úgy kalapált, mintha ki akart volna ugrani a helyéről. – El kell mennem valahova.

– Hát jó. De mindenképpen mondd el Francesnek, amit mondtam! – És addig állt ott, míg rá nem jött, hogy egy biccentésen kívül nem számíthat tőlem további válaszra. Végül csak megfordult, kiment, és harmadszor is megszólaltatta a szalagra fűzött csengettyűket.

Én maradtam az egyetlen vásárló odabenn. Hárman voltunk: én, a nő a pult mögött, na meg a patikus, aki hátul maradt nagyképű fehér köpenyében, nagyképű dobogóján, és egy mozsárban őrlött éppen valamit, *uramisten, csak ne ezzel az emberrel kelljen beszélnem*, így hát az idős asszonyiséghez mentem oda, aki az üvegtetejű pultnál állt.

Hatvanéves lehetett, fehér, fodros kötényruhát viselt, ősz hajában szemüveg fészkelte.

– *Merry Widow*-t kérnék szépen – hadartam neki suttogva.

Eltátotta a száját.

– Ó.

Azután előrehajolt, és a bolt hátuljában álló patikust kereste a szemével.

– No hát én... általában Mr. Castel foglalkozik ezekkel a dolgokkal, de ugye recept már nem szükséges hozzá... – Benyúlt a pult alá, és egy kerek, ezüstdolláros méretű bádogdobozkát vett elő, ám rajta felejtette a kezét. – Ötven cent lesz.

A mögötte lévő tükörben megláttam magam: vállig érő barna hajam laposan, csapzottan lógott a hőségben.

– Több kellene.

Bólintott, és benyúlt újra a pult alá, majd még egy ezüstsínű dobozkát tett elé, de mindkettőt eltakarta inas, májfoltos kezével.

– Jó, így egy dollár.

Nem akartam újabb boltokba menni, és újra, más nők, vagy ami még rosszabb, más férfiak előtt végigcsinálni ugyanezt. Két helyen jártam már, ott próbálkoztam, ahova a húgom és Mrs. Tartt biztosan nem megy be, de náluk nem találtam a megfelelő márkából.

– Ugye tudja, hogy három darab van egy dobozban? – súgta az asszonyiség.

Bólintottam. Tudtam. Langyos és ragacsos valami szánkázott végig a hátamon.

– Igen, asszonyom, de akkor is kérek még. – A legrosszabbat még nem is említettem.

Összeráncolta amúgy is ráncos homlokát, és kisimított belőle egy átizzadt, ős tincset.

– Pontosan hány csomaggal szeretne összesen? – Alaposan végigmérte a szimpla kék ruhát, amit az én Mimókám varrt nekem. Szimpla gombokat varrt rá, olyanokat, amik egy szimpla, hajadon nőhöz illenek.

Amikor egész halkán elárultam neki, mennyit kérek, a homlokára tolt szemüveg úgy meredt fel a magasba, mintha a nő a fülét hegyezte volna.

– Ennyit nem nagyon szoktak vásárolni.

Tudom, asszonyom, pontosan tudom. A ruhám ujjával megtöröltem izzadó homlokomat. A gyűrűtlen ujjamat nézte. *A francba, kesztyűt kellett volna húznom.*

– Nem is tudom, szabad-e... – A patikus felé pislogott, de ő közben eltűnt a helyéről, és attól félttem, hogy éppen felénk tart a polcok között. A nő lehalkította a hangját. – Talán a törvény sem engedi, hogy kilencvenkilenc gumi óvszert adjak el egy hajadon hölgynek. Utána kell néznem...

– Nem, nem kell. Nincs ebben semmi törvénytelen, mert nem nekem lesz, hanem valakinek, akinek joga van rá, hogy... alkalmazza őket. – Hogy nem én akartam használni őket, az megfelelt az igazságnak. Még csak egy rendes udvarlóm sem akadt soha, amivel *nincs semmi baj*, de a mondat második része, hogy valakinek „joga” lett volna hozzá, az viszont nyilvánvaló hazugság volt.

– És nagy szüksége van rá az illető hölgynek – tettem hozzá.

Tintapacás ujjait a szája elé tette, alaposan megforgatta magában a kilencvenkilences számot, oda lyukadt ki, hogy az harminchárom dobzott jelent, elvégre mindegyik három darabot tartalmazott, de az sem tűnt kizártnak, hogy nekem kell majd közölnöm vele a végeredményt. Szerintem ő is tudta.

– Én igazán megértem... milyen nehéz helyzetben lehet egy nő – mondta, és megrázta a fejét, mintha eszébe jutottak volna azok az évek, amikor neki magának is jól jött volna néhány ezekből. – Viszont ha eladom őket, akkor mindenképpen fel kell tennem előtte egy kérdést. Tudja az illető, hogy ezek csupán a fertőzések megelőzését szolgálják?

– Igen, asszonyom, tudja.

– És nem azt, hogy az illető hölgy ne... – Felém pislogott. – Az a másik ok nem volna törvényes.

– Igen, asszonyom.

– És akkor azt is muszáj megkérdeznem, hogy az ura tényleg...? Van talán valamilyen fertőző betegsége?

Egyenesen a szemébe néztem.

– Nagyon is valószínű, asszonyom.

Bólintott, végigfuttatta a nyelvét a fogsorán.

Olyasmit mondtam, ami teljesen igaz volt, és ettől hirtelen rám tört a sietség – azonnal le kellett bonyolítanunk az üzletet, még hozzá nagyon gyorsan, mielőtt valaki bejön a boltba. Talán ő is ugyanezt érezhette, mert egy gyors és zajos mozdulattal felnyitott egy fehér papírzacskót, amin máris láttam, hogy kicsi lesz. Belerakta a pulton fekvő két fémdobozkát, és a pult alól belesöpört még harmincegyet. Megpróbálta visszahajtani a felső szegélyt, de már össze sem tudta fogni a zacskó száját, úgyhogy kivettem a kezéből a csomagot, és bedobtam a frissen vásárolt zöldségekkel teli szatyromba. Ráraktam egy doboz Uneda kekszet, és keresztülcúsztattam a pulton három ötdollárost, egy egydollárost és két huszonöt centest.

A pénzt nézte.

– Még valami. – Egy kék füzetet helyezett elém, ami már nyitva volt a megfelelő oldalon. – Be kell írnia ide, hogy kinek viszi, ez Mr. Castel előírása.

Fogtam a ceruzát, és egy pillanatig haboztam. Találjak ki egy nevet? Vagy azzal csak nagyobb feltűnést keltenék? De felcsendült a bejárati ajtó *csingilingje*, úgyhogy gyorsan beírtam az első asszonynevet, ami az eszembe jutott, és egy határozott mozdulattal becsuktam a füzetet.

– Köszönöm, a viszontlátásra – indultam el, kikerültem a belépő nőt, aki egy kisleány vezetett kézen fogva, és kinyitottam a vadul csilingelő ajtót.

Úristen, a húgom ezért meg fog ölni.